— Hiába kopogtat, semmi értelme sincs, — mondta az inas. — Ennek pediglen két oka van: az egyik az, hogy én is épp úgy kívül vagyok a kapun, mint maga, a másik meg az, hogy odabent akkora lármát csapnak, hogy senkise hallhatja a kopogást. — Valóban, egészen szokatlanul nagy lárma hallatszott bentről, valaki folytonosan bömbölt és tüszszentett, közben pedig minden pillanatban egy-egy hatalmas csörömpölés hangzott, mintha tálak vagy fazekak törtek volna darabokra.

— Legyen szíves, mondja meg, hogy juthatok be a házba, — szólt Alisz.

— A kopogásnak csak akkor volna valami értelme, — folytatta az inas, anélkül, hogy Alisz kérdését figyelemre méltatta volna, — ha a kapu kettőnk *között* volna. Például, ha maga belülről volna, kopogtathatna és én kiengedhetném magát. — Egész idő alatt, amíg beszélt, az égre nézett, amit Alisz határozottan udvariatlannak talált. — De lehet, hogy nem is tehet róla, — mondta magában, — hiszen a szeme olyan közel van a feje tetejéhez. A kérdésekre azonban mindenesetre felelhetne. — Hogy juthatok be a házba? — tette hozzá hangosan.

— Én itt fogok ülni holnapig, — mondta az inas...

Ebben a pillanatban kinyílt a kapu és egy nagy tál repült ki rajta, egyenesen az inas fejéhez. Végigkarcolta az orrát, aztán egy mellette lévő fán dirib-darabra tört.

— ... vagy talán holnaputánig is, — folytatta az inas, mintha mi sem történt volna.

— Hogy juthatok be a házba? — kérdezte Alisz ujra, ezúttal emeltebb hangon.

— Nem ez az első kérdés, — mondta az inas. Az első kérdés az, hogy be fog-e jutni egyáltalában.

Kétségtelen, hogy ez a kérdés volt előbbrevaló, Alisznak azonban csöppet sem volt inyjére az inas beszéde. — Rettenetes, — mormogta magában. — Rettenetes, ahogy ezek az állatok beszélnek az emberrel! Meg kell bolondulni!

Az inas úgy találta, hogy itt a jó alkalom, amikor némi változtatással megismételheti előbbi kijelentését. Ezért így szólt: — Itt fogok ülni folyton-folyvást, napról-napra.

— Hát én most mit csináljak? — kérdezte Alisz.

— Amit akar, — válaszolta az inas és fütyörészni kezdett.

— Kár ennyit beszélni evvel! — kiáltott Alisz türelmét vesztve. — Ez teljesen hülye! — Evvel kinyitotta a kaput és bement.

A kapu egyenesen egy nagy konyhába vezetett, ami a földtől egészen a mennyezetig telistele volt füsttel. A konyha közepén ült a hercegnő egy háromlábú széken és egy pólyásbabát dajkált. A szakácsné a tűzhely fölé hajolt és valamit kavargatott egy fazékban, amely valószínűleg levessel volt tele.

— Azt hiszem, túlsok a bors ebben a levesben! — mondta magában Alisz, mert a sok tüsszentéstől nem jutott szóhoz.

A levegő tele volt a bors szagával. Még a hercegnő is tüsszentett néha alkalomadtán, ami pedig a babát illeti, az fölváltva ordított és tüsszögött, de közben egy percnyi szünetet sem tartott. A konyhában mindössze ketten voltak, akik nem tüsszentettek, a szakácsné és egy nagy macska, amelyik a tűz-